

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 35.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411867666480/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

tryk: — »End mere, det er 3 Aar o. s. v., ønskede Jeg den Punkt oplyst, til hvem og af hvem bemeldte Opfordringer skulde være gjorte. Ere de sendte til Si. Biskop Blok, kan det ikke feile, at Vedkommendes Fremstilling maa findes blant hans Embeds Papirer, og skulde de være indsendt til Kanselliet, vil det ikke være vanskeligt, fra dette Kollegium at erholde fornøden Underretning. Da deres Velædelhed uden Tvivl er nøie bekendt med alt, hvad som vedkommer Sagen, vilde De tilgive, at Jeg, paa Grund af denne Forudsætning, forårsager Dem Uleilighed med denne Anmodning. — I øvrigt vil Jeg ikke nægte, at det skulde været mig særdeles behageligt, hvis de, istædet for at drage denne Sag for Publicum, havde paa anden Maade søgt at gjøre mig opmærksom paa denne Forsømmelse. Saa gavnlig Jeg anseer Publicitet til at rette og forebygge Misbrug, saa tillade De mig dog denne Formening, at dette Middel bør kun da anvendes, naar alle andre, enten ere befundne, eller kunde ventes i Fremtiden frugtesløse. Jeg vilde anseet det som et Beviis paa deres Velædelheds Tillid til min Karakter, hvis det havde behaget dem i privat Skrivelse at melde mig denne Uorden, og takket dem for den her givne Leilighed til at efterkomme en af mit Embeds vigtigste Pligter, hvorfor Jeg anseer den at vaage over Ungdommens Dannelse og Veiledning til Kundskab. Nu Sagen engang er offentlig paatalt og dragen for Publicums Domstol, vil dette vel og blive Stedet, hvor den videre bør forhandles.

Roeskilde d. 5te Februar 1804.

Ærbødig
A. Birch.

Grundtvig fandt Indholden af dette Brev underlig, som manglende lokal Kundskab, der burde være den Præmissee, hvoraf Konklusjonen, om dette Skridt var rigtigt eller ei, skulde udledes; — men Jeg undrer mig ei saameget over Brevets Indhold som Brevet selv, da Jeg ei seer Grunden, hvi man skulde henvende sig til Anmelderen, naar man ingen Beskyldning vilde fremføre for Usandhed.

Grundtvig svarede som følger:

Ærbødigt   23de Febr. 1804.
Promemoria.

Først d. 21de d. M: erholdt Jeg D: H: meget ærede af 5te Februar, og kun paa Grund heraf er Jeg vis paa, De tilgiver, Jeg

Af Grundtvigs Dagbøger

ei før har efterkommet min Pligt med Besvarelse af Deres Brev. —

Meget skulde det smerte mig, ifald Maaden, Jeg valgte til Bekjendtgjørelsen af en Ting, der trængte til hastig Hjælp, kunde give D: H: en ufordelagtig Idee om min Karakter, som var det Skrit, Jeg gjorde, bevirket af Letsind. Med Hensyn herpaa troer Jeg at skyldte Dem, som Mig selv, Angivelse af de Grunde, hvi Jeg handlede saa og ikke anderledes. Da jeg skrev min Anmeldelse til Indrykkelse i Politivennen, var Deres Ud nævneise til Biskop i Laaland ikke offentlig bekjendtgjort eller, var den det end, havde den dog ikke naaet min Afkrog. Kun Hygget nævne- de — blandt Andres — ogsaa Deres Navn, og under saadanne Om- stændigheder haaber Jeg det indlysende for D: H:, at Jeg ikke — end ei med mindste Skin af Rimelighed — kunde henvende mig til Dem som saadan. — Dog nægter Jeg ikke, at om Jeg end havde havt den fuldkomneste Vished om, at D: H: var bestemt Bispestolen, vilde Jeg neppe vove at uleilige Dem med et pri- vat Brev. —

Som Videnskabsmand havde De vist nok Ret til min Agtelse i sin hele Fylde, men da Jeg ei havde den Lykke, selv paa fjerne- ste Maade at være kjendt af Dem, vilde det — efter min individu- elle Overbevisning — været underligt, hvis Jeg ved privat Brev havde i sliq en Anledning nærmet Mig Dem, thi det vilde — efter mine Tanker — faaet et Anstrog, som havde Jeg til Hen- sigt at lede Deres Opmærksomhed, mere paa mig selv end Tin- gen, og paatage mig en Ær, der saare ilde harmonerede med min nærværende Stilling. — Meget meer, havde Jeg vidst Dem Bisp, vilde jeg fundet stærke Grunde til gandske at tie, overbe- viist om, at De snart vilde opdaget hin Uregelmæssighed, lige- som Deres bekjendte Iver for sand Oplysnings Fremme havde været Borgen for, D: H: vilde — saa snart muligt — paa beste Maade afhjulpet den. At jeg til min Anmeldelse valgte det Mel- lemrum, da Falster manglede en høieste geistlig Øvrighed, fore- kom mig hensigtspassende, da den vordende Biskop — Hvo han end var — derved kunde — hvis han vilde — anlediges til at vende sit Blik paa en Gjenstand, der syntes at fordre ileude Virk- somhed. — D: H: har behaget at finde det passende fra mig at indhente Oplysninger om de Skrit, der maatte være gjorte fra Provstens og Stedeis Præsts Side. — Som ærbødigt Gjensvar herpaa tjener: Bestemt at vide de Kjendsgjæringer, Jeg vilde opgive, var en Pligt, Jeg skyldte Sandheden og Mig selv, og blant disse hører ogsaa, at Sagen er berettet, saavel til Sl. Biskop